

РЕШЕНИЕ

№ 2149

гр. София, 31.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 63 състав,
в публично заседание на 16.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **11703** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 197 и следващите от ДОПК, вр. чл. 121 ДОПК, вр. чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба Вх. № 40784/22.11.2021г. по описа на АССГ на [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [улица], ет. 4, офис 7, представлявано от управителя Е. Д., срещу Решение № ПИ-320/27.10.2021г. на Директора на ТД на НАП-С., с което е изцяло потвърдено Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С210022-022-0072939/04.10.2021 г., издадено от Ю. П. на длъжност публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

Жалбоподателят чрез процесуален представител адв. Д., твърди, че по същество решението е незаконосъобразно, тъй като не са били налице предпоставките за бъдещо обезпечаване на публични задължения на дружеството, чрез налагане на запор върху банкови сметки на жалбоподателя. Изцяло оспорва административния акт като незаконосъобразен, поради необоснованост и немотивираност, противоречие с материалния закон и нарушение на принципа за съразмерност и пропорционалност. Иска от съда да бъде отменено потвърденото постановление, като незаконосъобразно изцяло, а в условията на евентуалност-за частта, за която са налице доказателства, че са заплатени публичните задължения, по конкретното изпълнително дело. Претендира съдебно-деловодни разноски.

Ответникът –директор на ТД на НАП [населено място], чрез процесуалния си представител юрк. Й., изцяло оспорва жалбата, счита същата за неоснователна и иска

отхвърлянето и. Изцяло поддържа мотивите и съображенията на Решение № ПИ-320/27.10.2021г. на Директора на ТД на НАП-С.. Претендира съдебно-деловодни разноски в размер на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена-не изпраща представител, не изразява становище.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235 ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна, следното:

Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 197, ал. 1 от ДОПК срещу индивидуален административен акт, който подлежи на обжалване по смисъла на чл. 145 и сл. от АПК и се оспорва от лице адресат на акта. Не се установява наличие на препятстващи съдебното производство основания по смисъла на чл. 159 от АПК във вр. с пар. 2 от ДР на ДОПК, с оглед на което и съдът намира допустимост на съдебното разглеждане на жалбата по делото и следва да се произнесе по същество на правния спор. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, по следните съображения:

Установява се от приложената към делото административна преписка и доказателствата към нея, че обжалваното Решение № ПИ-320/27.10.2021г. на Директора на ТД на НАП-С., е във връзка с проведено административно производство по обжалването на Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С210022-022-0072939/04.10.2021г., издадено от Ю. П. на длъжност публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С., .

Не е спорно и се установява от приложените писмени доказателства, че в ТД на НАП С., е образувано изпълнително дело №180581737/2018г. срещу [фирма] с ЕИК[ЕИК], за събиране на установени и изискуеми публични вземания за данъци и задължителни осигурителни вноски, по подадени от дружеството справки-декларации по Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС), декларации по Закона за данъците върху доходите на физическите лица (ЗДДФЛ) и Декларации образец №6 по Кодекса за социално осигуряване (КСО) и приложимата към онзи момент Наредба №Н-8/29.12.2005 г. (отм.), общо в размер на 9 796,57 лв., в това число главница – 9 208,65 лв. и лихви – в размер на 587,92 лв., изчислени към 05.11.2018 г. Издадено е Съобщение за доброволно изпълнение на основание чл. 221 от ДОПК с изх. №С180022-048-0214979/05.11.2018 г., като по административната преписка липсват доказателства за връчването му на задълженото лице. С Разпореждане за присъединяване с изх. №С210022-105-0263968/04.08.2021 г. на основание чл. 217, ал. 2 от ДОПК публичният изпълнител при ТД на НАП С. е допуснал присъединяване в изпълнителното производство по изпълнително дело №180581737/2018г. на публично вземане, установено с Ревизионен акт №Р-22220220001590-091-001/29.03.2021 г., общо в размер на 25 223,52 лв., от които главница – 18 680,43 лв. и лихви – 6 543,09 лв., изчислени към 04.08.2021 г. След извършеното присъединяване общият размер на публичните задължения по изпълнително дело №180581737/2018 г. е 36 774,23 лв., от които главница – 29 135,97 лв. и лихви – 7 638,26 лв., изчислени към 04.08.2021 г. С Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) с изх. №С210022-022-0072939/04.10.2021 г. на основание чл. 200 от ДОПК и чл. 202, ал. 1 и ал. 3, във връзка с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК, публичният изпълнител при ТД на НАП С., като е приел, че ще се затрудни събирането на установените и изискуеми публични задължения, в общ размер на 37 267,94лв., изчислен към 04.10.2021г., по

изпълнително дело №180581737/2018 г., е наложил обезпечителна мярка – запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в [фирма]. Изпратено е запорно съобщение на основание чл. 202, ал. 1 от ДОПК с изх. №С210022-003-0056046/04.10.2021 г., като от страна на банката е върнато потвърждение, че запорът е наложен. ПНОМ с изх. №С210022-022-0072939/04.10.2021 г. е връчено на задълженото лице по електронен път на 11.10.2021г., видно от приложеното по административната преписка удостоверение за извършено връчване по електронен път.

Не е спорно в производството, а се установява и от приложените писмени доказателства-покана за доброволно изпълнение и платежни нареждания, по административната преписка и жалбата, че са извършвани частични плащания по изпълнителното дело. Същите –не са в пълен размер. Не е спорно и, че с Ревизионния акт №Р-2220220001590-091-001/29.03.2021г. са установени публични вземания в общ размер на 25 036,69 лв., същият не е влязъл в сила, доколкото е налице оспорването му по надлежния административен и съответно съдебен ред от страна на жалбоподателя. Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) с изх. №С210022-022-0072939/04.10.2021 г., обезпечава публични вземания в общ размер на 37 267,94лв., за които е наложен банков запор, а публичните задължения на дружеството са по Ревизионния акт №Р-2220220001590-091-001/29.03.2021г. са общо в размер на 25 036,69лв., поради което и според жалбоподателя е налице свърхобезпечение и нарушение на принципите на съразмерност и пропорционалност. Счита се също така, че запорът на банковите сметки на дружеството затруднява дейността му, с оглед на което то търпи материални вреди, изразяващи се в пропускане на благоприятни финансови възможности и повишаване на конкурентоспособността му, поради което се иска постановлението като незаконосъобразно, противоречащо на материалния закон, необосновано и противоречащо на принципите и целите на закона, да бъде отменено.

При така установеното от фактическа страна, съдът въз основа на събраните по делото доказателства и въз основа на приложимия закон, прави следните правни изводи:

Разпоредбата на чл. 121, ал. 1 от ДОПК, позволява в хода на ревизията или при издаване на ревизионния акт органът по приходите да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагането на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни, съгласно чл. 195, ал. 2 от ДОПК. Обезпечителната нужда представлява абсолютна предпоставка за налагане на обезпечението, а невъзможното или значително затруднение за събиране на публични задължения, представляват комулативни с обезпечителната нужда алтернативно дадени предпоставки, наличието на една от които, обосновава мотивирано и обосновано решение за налагане на обезпечителната мярка. В разпоредбата на чл. 198, ал. 1 от ДОПК са изрично посочени четирите способа, чрез които се извършва обезпечението: 1. с налагане на възбрана върху недвижим имот или кораб; 2. със запор на движими вещи и вземания на длъжника; 3. със запор на сметките на длъжника; 4. със запор на стоките в оборот на длъжника. До тях се прибегва и същите се налагат от публичния изпълнител, само когато са налице предпоставките по чл.121 от ДОПК. Същите трябва да са законосъобразни.

Въз основа на установените по делото факти, съдът намира, че публичният изпълнител е обосновал обезпечителната нужда от налагане на заповед върху банковите сметки на дружеството, за да са изпълнени предпоставките на чл. 121, ал. 1 от ДОПК, като е извършил, като държавен орган, проверки и справки в достъпните му по служба регистри и е посочил, че е взел решение въз основа на извършени справки, приложени по административната преписка, от които се установява-че не е налице изпълнение в пълен размер по изпратените покани за доброволно изпълнение, налице са установени и изискуеми вземания, а по отношение на присъединените вземания, установени с РА, който не е влязъл в сила, законодателят е предвидил, че оспорването му, не спира изпълнението му, не са налице данни и доказателства-да е искано и получено по съответния съдебен ред спиране на изпълнението по този акт. Изброяването на обезпечителните способности в нормата на чл. 198, ал.1 от ДОПК, не е по поредност, като публичният изпълнител взема решението за вида обезпечение, по целесъобразност и приоритет има възможността, с оглед защита на публичния интерес, да се приложи обезпечителна мярка, с възможно най-висока степен на ликвидност, каквато имат паричните средства в брой или по банкови сметки. Установяването на обезпечителната нужда и кумулативната предпоставка, че събирането на бъдещи вземания на държавата значително ще се затрудни, се установява и от съда, с оглед преценка относно размера на публичните задължения и имущественото състояние на жалбоподателя. Неоснователни се явяват възраженията за незаконосъобразност на постановлението, с оглед процесуални нарушения поради необоснованост на акта, с аргументи, изведени от последващи действия на публичния изпълнител, посочени в жалбата. Преценката за вида на обезпечението е по целесъобразност и гарантиране висока ликвидност на активите, които обезпечават вземането, за които свои действия-публичният изпълнител е в условията на обвързана компетентност, а по отношение на вида на обезпечението-преценява в условията-на оперативна самостоятелност.

Въз основа на изложените мотиви при контрола за законосъобразност, съдът прави извод, че обжалваното Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С210022-022-0072939/04.10.2021г. е издадено от компетентен орган – от публичен изпълнител в компетентната ТД на НАП, съгласно чл. 8, ал. 1, т. 3 от ДОПК и съгласно правомощията на този орган, определени в чл. 12, ал. 4, т. 1 и чл. 167, ал. 1 от ДОПК. Същото е издадено в предвидената в чл. 196 от ДОПК писмена форма и съдържа посочените в ал. 1 задължителни реквизити, като са конкретизирани по аргумент на чл. 196, ал. 1, т. 3 от ДОПК основанията за издаването му – изрично е посочено образуваното изпълнително дело, размерът на публичните вземания и правните основания по ДОПК за налагане на обезпечението. Не се констатира нарушения на административно-производствените правила, обосноваващи отмяната на акта на това основание.

Съгласно чл. 195, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК обезпечение се налага по отношение на установени и изискуеми публични вземания, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни тяхното събиране. Целта на обезпечителното производство е да гарантира изпълнението на публичните задължения, като се отдели и предназначи определен актив от имуществото на длъжника, по отношение на който последният губи право да се разпорежда и който би могъл да послужи за принудително удовлетворяване на вземанията на държавата. По този начин законодателят защитава интереса на фиска и гарантира, че държавата ще може да събере установеното

публично задължение с лихвите, до окончателното му погасяване. В конкретния случай образуваното изпълнително дело №180581737/2018г. обхваща публични задължения по смисъла на чл. 162, ал. 2, т. 1 и т. 9 от ДОПК. Същите са установени по основание и размер и са изискуеми, тъй като не са били заплатени в законоустановените срокове. Съгласно разпоредбата на чл. 209, ал. 2, т. 1. и т. 2 от ДОПК принудителното изпълнение се предприема въз основа на ревизионен акт, независимо дали е обжалван и въз основа на декларация, подадена от задълженото лице с изчислени от него задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски. Съгласно разпоредбата на чл. 195, ал. 3 от ДОПК, обезпечението се налага с постановление на публичния изпълнител, по искане на органа, издал акта за установяване на публичното вземане или когато не е наложено обезпечение или наложеното обезпечение не е достатъчно, след получаване на изпълнителното основание. В случая, липсата на доброволно погасяване на задължението е обосновало преценката на публичния изпълнител за затруднено събиране на дължимите суми. В този смисъл преценката му да наложи обезпечителни мерки е мотивирана, фактически и правно обоснована. Предпоставките са изпълнени и публичният изпълнител е длъжен, респ. има правомощието, да наложи обезпечителните мерки по чл. 198, ал. 1 от ДОПК, изчерпателно посочени в закона. Законът допуска обезпечаването на публичното вземане да се извършва с налагане на запор на сметките на длъжника – по аргумент на чл. 198, ал. 1, т. 3 от ДОПК, като може да се наложат и няколко вида обезпечения на обща сума до размера на вземането – по аргумент на чл. 198, ал. 2 от ДОПК.

Съгласно чл. 195, ал. 7 от ДОПК, обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините, установени или установяеми по реда на ал. 5 от същата разпоредба. При определяне на обезпечителната мярка следва да се вземе предвид, както обезпечителната нужда на публичния вискател, така и мярката да не обременява прекомерно интересите на длъжника. Изискването произтича пряко от принципа на съразмерност по чл. 6 от Административно процесуалния кодекс (АПК), според който административният орган трябва да упражнява възложените му правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Неоснователни са възраженията на жалбоподателя за нарушаване на принципа на съразмерност и пропорционалност. Общият размер на публичните вземания на [фирма] към дата 19.10.2021г. е 37 389,39 лв., а наложеното обезпечение е за сумата от 37 267,94 лв., предвид което не е налице твърдяното свръхобезпечение на процесните публични задължения. Същевременно в обезпечителното производство липсват данни за достатъчно наличност по запорираната банкова сметка на задълженото лице, която изцяло или частично да обезпечават вземането. От получения отговор от търговската банка във връзка с изпратеното запорно съобщение става ясно, че запорът върху сметките на лицето е наложен, но липсва информация дали по тях има достатъчно авоари. Предвид гореизложеното неоснователни се явяват и възраженията на жалбоподателя, че публичните му задължения са сформирани единствено по Ревизионен акт №Р-22220220001590-091-001/29.03.2021г. и че са общо в размер на 25 036,69 лв. Изпълнително дело №180581737/2018г. е образувано във връзка с публични вземания по справки-декларации по ЗДДС, декларации по ЗДДФЛ и Декларации образец №6, подадени от [фирма], с изчислени от него задължения за данъци и

задължителни осигурителни вноски, които не са били заплатени доброволно в определения от закона срок.

Съгласно разпоредбата чл. 208, ал. 3 от ДОПК решаващият орган, отменя обезпечението, само когато се установи, че са изпълнени изискванията по ал. 1, изречение първо, т. е. ако публичните задължения са платени в срок или актът, с който са установени, бъде отменен, или изменен по установения ред. Съгласно чл. 208, ал. 3 от ДОПК, решаващият орган отменя обезпечителната мярка и ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа – по аргумент от чл. 199, ал. 2 от ДОПК. В процесната хипотеза няма представено обезпечение в някоя от посочените форми. В случай на постъпили последващи данни, водещи до извод в друга насока, публичният изпълнител следва да предприеме необходимите действия по компетентност в съответствие с разпоредбата на чл. 208, ал. 1, изр. второ от ДОПК и с принципите за обективност и служебно начало, залегнали съответно в чл. 3 и чл. 5 от ДОПК.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че наличието на оспорване на РА №Р-22220220001590-091-001/29.03.2021г. е обжалван и не е влязъл в сила, поради което и не следва да се присъединяват установените по него публични вземания-към изп.дело и съответно да бъдат предмет на обезпечение. Нормата на чл. 153, ал. 1 от ДОПК и чл. 157, ал. 1 от ДОПК, посочва, че обжалването на ревизионния акт не спира неговото изпълнение, като алтернативно са изброени предпоставките за спиране на същото, нормативно установени в разпоредбите на чл. 153, ал. 2 – ал. 7 от ДОПК и чл. 157, ал. 2 – ал. 4 от ДОПК. Тези предпоставки не се констатира в процесния случай. Съгласно чл. 127, ал. 1 от ДОПК, установеното с ревизионен акт задължение подлежи на доброволно плащане в 14-дневен срок от връчването на акта, а след изтичането на този срока ревизионният акт подлежи на принудително изпълнение, освен ако изпълнението е спряно по реда на ДОПК – по аргумент от чл. 127, ал. 2 от ДОПК. Съгласно разпоредбата на чл. 209, ал. 2, т. 1 от ДОПК принудителното изпълнение се предприема въз основа на ревизионен акт, независимо дали е обжалван. От посочените правни норми, следва да се приеме, че в процесния случай, е налице установено и изискуемо публично вземане, което не е било заплатено в срок, поради което изпълнителното основание е изпратено на публичния изпълнител в компетентната ТД на НАП. По отношение на възражението на жалбоподателя, че наложеният заповед върху банковите му сметки в [фирма] възпрепятства сериозно осъществяването на търговската му дейност, съдът намира, че доказателства, удостоверяващи този факт, не са представени по делото, поради което и като недоказано това възражение е неоснователно.

Въз основа на изложеното, съдът прави извод, че решението, с което е потвърдено обжалването постановление, е издадено в съответствие с целта на закона, формулирана в чл.195 ал.1 от ДОПК. Оспореното решение е издадено от компетентен орган. Съгласно чл.197 ал.1 от ДОПК, постановлението за налагане на обезпечителни мерки може да бъде обжалвано в 7-дневен срок от връчването му пред изпълнителния директор на Агенцията за държавни вземания, съответно пред директора на териториалната дирекция на Националната агенция за приходите по местонахождението на публичния изпълнител. Съгласно ал.2 на същия член,

директорът на съответната териториална дирекция на НАП се произнася по жалбата с решение. В случая, решението, оспорено в настоящото производство, е издадено от орган притежаващ необходимата компетентност, по смисъла на чл.197 ал.2 от ДОПК.

В хода на производството по издаването на оспорения акт не са допуснати процесуални нарушения. Жалбоподателят е научил своевременно за наложената обезпечителна мярка и се е възползвал от предоставената му от закона възможност да оспори, по съответния ред, нейното съдържание. Съдът не споделя възражението, че решението на териториалния директор не е обосновано. То съдържа мотиви, както и посочване на доказателства, въз основа на които е взето решението. С тях е установена фактическата обстановка, обсъдени са възраженията на жалбоподателя и са направени съответните правни изводи, послужили като основание за издаване на решението. От друга страна, както в хода на административното производство, така и при съдебното обжалване, жалбоподателят не е представил обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, в съответствие с чл.197 ал.3 от ДОПК, за да бъде отменена вече наложената обезпечителна мярка.

Въз основа на изложеното, съдът намира, че оспореното решение на териториалния директор на ТД – С. на НАП е съобразено с приложимото материално право, не се констатират процесуални нарушения и не противоречи с целта на закона и принципите на АПК, поради което и не са налице предпоставките за отмяна на наложената обезпечителна мярка.

С оглед изхода от спора и направено искане-на ответната страна се дължат разноски, в размер на юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя на 500.00лв.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ Жалбата на [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [улица], ет. 4, офис 7, представлявано от управителя Е. Д., срещу Решение № ПИ-320/27.10.2021г. на Директора на ТД на НАП-С., с което е потвърдено Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С210022-022-0072939/04.10.2021г., издадено от Ю. П. на длъжност публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [улица], ет. 4, офис 7, представлявано от управителя Е. Д., да заплати на Териториална Дирекция на Национална Агенция за Приходите, сумата от 500.00 лв. /петстотин лева/, представляваща съдебно-деловодни разноски в производството.

Решенето е окончателно и не подлежи на обжалване.

Препис от решението да се изпрати на страните по делото.

СЪДИЯ:

